

структури аграрної продукції, спільне проведення досліджень та впровадження їх результатів, обмін інформацією щодо постачальників та покупців, можливість співпраці з великими імпортерами. Також створення даної інституції повинно сприяти встановленню ринкової рівноваги, захисту інтересів кооперативів, розвитку інфраструктури, а також збільшенню експортного потенціалу як окремих сільськогосподарських підприємств так і регіону в цілому. Такий союз може стати платформою узгодження та захисту економічних інтересів, інформаційно-консультаційного забезпечення, юридичного супроводу підприємств-виробників та експортерів аграрної продукції.

Список використаних джерел

1. Алколей Д. Досвід Канади та країн ЄС у сфері політики з підтримки розвитку сільськогосподарських обслуговуючих кооперативів. К.: К.І.С., 2013. – 132 с.

2. Ревуцька А.О. Кооперація як перспективний напрям розвитку агропромислових підприємств. Економічний простір. 2014. – № 84. – С. 190-199.

3. Сайкевич М.І. Експортний потенціал сільськогосподарських підприємств. Інноваційна економіка. 2013. – № 3. – С. 104-110.

Тушинська Л., Університет державної фіскальної служби України
Науковий керівник: Мацелюх Н.П.,

СУЧАСНИЙ СТАН ТА ПЕРСПЕКТИВИ РОЗВИТКУ КОНКУРЕНТОСПРОМОЖНОСТІ ХАРЧОВОЇ ПРОМИСЛОВОСТІ УКРАЇНИ

Харчова промисловість є важливою частиною народного господарства країни, тому повинні створюватися надзвичайно сприятливі умови для її ефективного функціонування і розвитку.

Важливість харчової промисловості полягає в тому, що вона задовольняє потреби населення країни в продовольчих товарах, формує потужний експортний потенціал, робить суттєвий внесок до державного бюджету, сприяє надходженню іноземних інвестицій та надає робочі місця для значної частини населення.

Дослідженням економічних проблем харчової промисловості України займалися багато відомих вітчизняних та зарубіжних учених, а саме наукові праці: О.М. Алімова, І.Д. Блажа, В.М. Геєця, Б.М. Данилишина, Л.В. Дейнеко, С.І. Дорогунцова, А.О. Заїнчковського, М.Г. Ісаєвої, В.В. Кистанова, А.С. Лисецького, І.І. Лукінова, Л.О. Мармуль, Я.Б. Олійника, Б.Я. Панасюка, І.О. Сингаївського, В.Д. Слюсаря, Л.Г. Чернюк, М.Г. Чумаченка, П. Хейне, І.Р. Юхновського та інших дослідників.

Харчова промисловість є однією із провідних галузей вітчизняної економіки, яка за обсягами виробництва поступається лише чорній металургії, забезпечуючи більше 15 % промислової продукції України.

Важливість харчової промисловості підтверджується тим, що підприємства зазначеної галузі формують продовольчу безпеку країни, забезпечують населення необхідними продовольчими товарами, видатки на споживання яких становлять понад 60 % загальних грошових витрат населення.

Харчова промисловість об'єднує понад 40 галузей, які виробляють продукти харчування. Основними серед них є цукрова, борошномельно-круп'яна, олійно-жирова, хлібопекарська, спиртова, плодоовочеконсервна, рибна, молочна, м'ясна, виноробна, кондитерська, пивоварна, тютюнова та інші [1, с. 3].

Харчова галузь України має всі передумови для ефективного розвитку та піднесення – сприятливий природний, ресурсний та людський потенціали, продуктивне використання яких забезпечило б належне місце країни на світовому та вітчизняному ринку продовольчих товарів.

Успіхи та невдачі українських підприємств харчової промисловості слід розглядати як результат взаємодії низки чинників: зовнішніх (попит на ринку послуг, рівень доходів

населення, стан розвитку науки, техніки і т.п.) і внутрішніх (стратегія підприємства, принципи його діяльності, наявність ресурсів і їх раціональне використання, маркетинг і ін.). Здатність підприємства підлаштовуватися до зміни технологічних, економічних і соціальних чинників - гарантія не лише його виживання в сучасних складних економічних умовах, але і успішної діяльності надалі [2, с. 4].

Цілі та пріоритети розвитку вітчизняних підприємств харчової промисловості в ринковому середовищі істотно залежать від економічних умов, в яких вони функціонують. У фазі кризи необхідно прагнути стабілізації їх фінансово-економічного стану, тому первинного значення набуває підтримка платоспроможності підприємства. Стратегія ж максимізації прибутку відкладається на другий план. Надалі, при зміні внутрішніх і зовнішніх умов в сприятливу сторону, активації на певних сегментах ринку, ця стратегія може бути реалізована повною мірою [3, с. 94].

Серед основних проблем розвитку харчової промисловості можна виділити значний рівень застарілості і зношеності технологічного устаткування, збереження та ефективного нарощення експортного потенціалу даної галузі, створення механізмів мотивації праці із застосуванням новітніх, економічно ефективних і екологічно чистих технологій виробництва, які б сприяли підвищенню якості вітчизняної продукції та рівня її конкурентоспроможності на світовому ринку.

Означені проблеми посилюються значною залежністю продуктивних сил харчової промисловості та їх розвитку від машинобудівної, хімічної, нафтопереробної галузей. Уповільнення темпів зростання виробництва або ж зменшення їх приросту в суміжних галузях кумулятивно впливає на розвиток харчової промисловості.

Важливою конкурентною перевагою харчових підприємств є визначення ціни продукту, що випускається, адекватної купівельній спроможності населення, використання унікальних, нетрадиційних методів регулювання і управління інноваційною діяльністю харчових підприємств, неординарних підходів до структури виробництва і розподілення ресурсів у

напрямку задоволення потреб споживачів забезпечить підприємству наявність конкурентних переваг [4, с. 119].

Посилена реалізація інноваційної діяльності підприємств галузі і підвищення конкурентоздатності продукції, що випускається, можливі лише при використанні інновацій та реалізації творчого потенціалу співробітників.

Отже, враховуючи усе вищезазначене, необхідними напрямами підвищення конкурентоспроможності харчової промисловості є:

- забезпечення високої якості продукції;
- розширення асортиментного ряду;
- орієнтація на рівень пошуку споживачів;
- ситуаційні перетворення та структурна перебудова підприємств харчової промисловості;
- створення умов для навчання і підвищення кваліфікації співробітників харчової промисловості;
- впровадження на підприємствах харчової промисловості інноваційних розробок.

Зазначені напрями підвищення конкурентоспроможності впливатимуть на проблеми розвитку харчової промисловості та сприятимуть створенню ефективного механізму взаємодії держави та підприємницького сектору.

Список використаних джерел

1. Борщевський П.П., Дейнеко Л.В. Важливі проблеми галузі // Харчова і переробна промисловість. – 2017. – № 3. – С. 3-5
2. Хареба В. Наукове забезпечення розвитку харчової промисловості України / В. Хареба // Харчова і переробна промисловість. – 2015. – № 2-3(354). – С. 4-7.
3. Макаренко І. О. Сучасні механізми стабілізації діяльності підприємств харчової промисловості / І.О. Макаренко // Актуальні проблеми економіки. – 2016. – № 2(56). – С. 93-100.
4. Коваленко К. С. Шляхи вирішення проблем конкурентоспроможності вітчизняних підприємств харчових продуктів на міжнародному ринку / К. С. Коваленко // Інноваційна економіка. – 2017. – № 7. – С. 118-121.

Хавстович П., УО «Белорусский государственный аграрный